

Ruh Ve İnsan

– HülyAkyıldız · 01 Kasım 2013

Yeryüzünde bulunan ve bulunma nedenlerini doğdukları andan itibaren anne ve babalarından, çevrelerinden, öğretmenlerinden yani diğer insanlardan öğrenen insanlar, öğrendikleri bilgilerle hayatlarını sürdürmekte ve bu sürdürüş esnasında yaşadıkları hayatın içinde kaybolmaktadırlar. Kendi öz benliği eğer kaybolmuşluktan sıyrılıp nedenleri, niçinleri, nasılları araştırmaya başlayabilirse, öğrendikleri onu asıl varoluş nedenine götürecektir. Bu neden de "YAŞANILAN HAYATTA YAŞADIKLARIMIZIN BİZLERE ÖĞRETTİKLERİ İLE SADECE O'NA KAVUŞMASI" olacaktır.

Allah Teâlâ, Hz. Âdem (a.s)'ın cesedini topraktan şekillendirdikten sonra ona kendi rûhundan üflemiş ve böylece Adem (a.s) hayat kazanmıştır. Yine, insanı ana rahminde yarattıktan sonra, ona kendi rûhundan üflemiş ve onu rûh sahibi canlı bir insan haline getirmiştir:

"Her şeyi en güzel şekilde yaratan, insanı önce balçıktan vareden sonra insan soyunu adı bir suyun özünden yaratan, sonra şekil verip düzelten, ona kendi ruhundan üfleyen... O'dur" (es-Secde, 32/7-9);

"Hani bir zaman Rabbin melekler: "Ben balçıktan bir insan yaratacağım; Şeklini tamamlayıp rûhumdan üflediğim zaman hemen ona secde edin" demişti" (es-Sa'd, 38/71-72)

Ruh, Rabbimin emrindedir (O'nun bildiği bir iştir) size ancak az bir bilgi verilmiştir" (el-İsra, 17/85)

Ruh rabbimizden bir parçadır ve tüm insanlarda bulunur. Yaradanı bulmak ona ulaşmak için insanların önce kendilerini tanımaları bilmeleri, ruhunun ona gösterdiği doğrularla yanlışlarla yoluna devam etmelidir. Ruhu onu asla yoldan çıkarmaz ve asla kötü yola sokmaz.

İnsanları kötü yapan ruhun söylediklerini duymayan, duydukları halde dinlemeyenlerdir. Hiç bir insan kötü yaratılmaz, çünkü parçası olduğu ruhu zaten yaradanının bir parçasıdır, ancak bazı insanlar aciz bedenlerinde maddi alemde dünyanın kaosu içinde ruhun yönlendirmeleri dışına çıkar ve bu yönlendirmeler sonunda da kötülüğü emreder hale gelir.

Vicdanının sesini duyan, duyabilen Rabbin yardımıyla er yada geç özüne kavuşur ve bu kavuşma ile yaradanına yakınlaşmış birin farkından yola çıkarak özüne bütününe ulaşmayı kendine hedef seçer.

Hadiste "kendini bilen rabbini bilir" buyruluyor. Bir büyük mütefekkirimiz de, "ey kendini insan bilen insan! Kendini oku..." Diyor. O halde önceliğimiz kendimizi tanımak olmalı kendimizi tanımak yaradanı tanımak olacaktır.

İnsan bilgi ve ilim sahibidirler. Daha dünyaya gelmeden bilgiler verilmiştir kendilerine. Bir bilgisayar disketi gibi tüm bilgiler kaydedilmiştir fakat disket nasıl kendinde olan bilgilerin farkında değilse, bedenlenerek maddi aleme geçen ruh da eğer farkındalığı yakalayamamış, dünya aleminde maddesel kavramlarla boğuşuyorsa, kendinde kayıtlı olan bilgilerin farkındalığını da yakalayamaz. Madde de bilgiye ulaşmayı istemek ve arzu etmek bulunmaz. Bilgiye ulaşmak öğrenmeyi istemek, arzu duymak ancak ruhun dünyevi kaybolunmuşluğun kaosundan kurtularak, ruhani manevi farkındalığı yakalamakla gerçekleşebilir.

Ruhun anne karnındaki cenine nefhedilmesi (üfürülmesi), insanın rahimde oluşumu ve gelişmesi hadis-i şerifte şu şekilde ifade edilmiştir: "Şüphesiz sizden birinizin teşekkülâtı annesinin karnında kırk günde toplanır. Sonra orada o kadar bir müddette bir pıhtı olur. Sonra o kadar müddette orada bir parça et haline gelir. Sonra, Allah ona bir melek gönderir. Meleşe; "Amelini, ecelini, rızkını, Şakî ve sa'id olacağını yazması şeklinde dört kelime emrolunur. Sonra da ona ruh üfürülür..." (Buhârî, Enbiya, I). Abdullah b. Mes'ud (r.a)'dan rivayet edilen bu hadis, Müslim tarafından ruhun üfürülmesi, dört emirden önce zikredilerek rivayet edilmektedir (Müslim, Kader, I).

Bir parçanın (RUH) amacı ait olduğu bütün'e (YARADAN) ulaşabilmektir. Yaradanına ulaşabilen parçalara ne mutludur ki aslında özüne dönmüş, bir'den yine bütün'üne kavuşmuştur.

Hülya Akyıldız